Ч. 106 Пятниця 13 (25) мая 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскоі" і в ц. к. Старостах на провінциі:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Від чого біда нашим селянам?

Часи стають чим раз гірші. Рік за роком ідуть невроржаї, повени та другі нещастя елементарні. От, і сего року, показує тепер, що ніби рік буде не злий, а то ще Господь знає, як покажуть жнива! Землі стало вже дуже мало, зарібку нема, а до промислу і торговлі наші люди ще за мало спосібні. От і біда для наших селян, а коли їм біда, то біда й всім, бо селянин всіх двигає. Тимчасом податок треба платити, треба платити всілякі додатки та оплати, треба живити ся і яко-тако приодіти грішне тіло. А звідки на то все взяти? Словом, біда й годі!

Нарікають у нас люди на всіх і вся, нарікають на великі тягари, нарікають на других, що їм роблять кривду, але мало хто видить то, що ми таки дуже часто самі собі винні, бо самі на себе накладаємо тягари, самі себе кривдимо, або один другому робимо шкоду і кривду; жиємо як за добрих часів і не питаємо о то, не журимо ся тим, що завтра буде, лиш дивимо ся, щоби нині ужити. Коби нині — кажемо, — а завтра якось то буде. Тимчасом, нині маємо по уха, а завтра — приходить ся гинути з голоду. Від того то нераз і найбільша біда нашим селянам. Від того то найбільше може знидiло та зруйнувало ся або таки й зовсім звело ся наше міщаньство, а на его місце прийшли другі; від того може й найбільше біднiє наше селяньство. А як за давних ліпших часів руйнувала наших селян горівка, так руйнує она їх до послідка ще й нині. Забавити ся троха й випити в міру, то не лиш не шкодить, але від часу до часу навіть і потреба; однакож все, як кажемо, в міру, в свій час і в своім місци, а не так як то буває иноді у нас в многих сторонах. Бо чи то годить ся так поступати, як ось нам тепер доносять із Скалатщини:

„В сьвітлий второк — пише нам наочний сьвідок тої сцени — їхав я в гостину до родини а дорога випала мені як-раз через старий Скалат. Іду попри цвинтар при дорозі і бачу там много людий, котрі — як я зараз довідав ся — поприходили там помолити ся Богу за померші душі. Сьвященик читав над могилами парастас а тимчасом люди на другім кінци цвинтара частували ся внайліпше горівкою. Один із людий, що були на цвинтари, розповів мені, що тут такий звичай, що люди приносять з собою по дві літри горівки і зараз по скінченім парастасі частують ся нею. Той чоловік повів мене на другий конець цвинтаря, а тут я ось що побачив: на земли за парканом лежало вже яких 50 люда носами в землю; другі ще стояли коло них, та щось балакали, але незабавком мали так само спочити, а треті вже також були наставили ся, лиш чекали, аж їх парастас скінчить ся. Я не мав ані часу, ані охоти приглядати ся тій погани та поїхав дальше. Іду, аж нараз перед моїми кіньми вчиняв ся страшний зойк і крик — кількох пяниць, що вертали вже з цвинтаря, почепили ся за волосе та бють ся, що аж кров з них цюрком ллє ся, як — вибачте — з тих безрог. Питаю людий: Що се у вас за такий звичай? Чи тому ніхто не спротивить ся? А мені кажуть, що там чи при хрестинах, чи похоронах, чи якій небудь „оказії" не обійде ся без горівки; пан-отець хотіли заперечити одного року тое піяньство, але — видко трудно перемогти такий звичай. У нас — розказували мені люди — діє ся так кождої неділі і сьвята не на цвинтари, але при самій таки церкві".

А чи не погано то? — спитаємо. Чи таким способом не накладають люди самі на себе найбільший тягар та не руйнують себе? Припустім, що літра горівки коштує 50 кр., то кождий з господарів, що виніс по дві літри, видав 1 зр.; а коли було лиш 50 господарів, то разом видали 50 зр.! Якиі красний гріш! Було би чим на перший бодай початок розпочати касу позичкову, котра би для всіх хосен приносила, або піддержати читальню, в котрій могли би громадяни образувати ся. А нехай би так хто сказав тим людем зложити тих 50 зр. на яку добру ціль; зараз би пішли жалі на то, що „ми бідні!" — Але на пiятику, то не бідні! Певно, що в такім случаю, як повисший помогли би богато добра рада і енерґічне виступленє сьвященика, але ми знаємо й такий випадок, що коли сьвященик спротивив ся тому і заказав приносити собі горівку до хресту, то его парохіяне ще розгнівались за то на него!

А ось другий випадок, де сьвященик, хоч научає, як люди мають поступати, не може все-таки нічого вдіяти. Від Сокаля пишуть нам: Себечів, лежить півтора милі на захід від Сокаля. Красне то і важне село; має богатий маґазин збіжа, касу позичкову з капіталом 5.000 зр., читальню, котра має не богато але все-таки до 50 членів. Майже всі старші люди там просьвічені, але що лучає ся межи молодими, то

---

31)

ГУСАКОВСКИЙ.

ПОВІСТЬ

ВІНКЕНТИЯ КОСЯКЕВИЧА.

Переклад з польского.

(Дальше.)

— Панно Софіє... — шепнув Гусаковский. Коли тілько вимовив єі імя, зараз урвав. Більше нічо не приходило ему на думку. Сам Бог лише був сьвідком, що его коштувала та розмова.

— Казала я вам, не называйте мене панною Софією. Я Зося... Назвіть мене Зосею, як давнійше, Зосею...

— Алеж сьвіт...

— Ніхто нас ту не почує... бачите ми самі... ніхто нас не бачить... мій пане Гусаковский... То такі добрі були ті часи, коли ви мене кликали: Зосю! тямите? повторіть же тепер...

На порозі появила ся пані Казимира:

— А я тебе глядаю! — кликнула.

Почала докоряти Зоси. Саме тепер хотіла представити єі одній особі...

Гусаковский відітхнув. В якіж страшні сітки впав би чоловік, не так як він досьвідчений, не з такої школи, з якої він вийшов! Страшно подумати. О! то благословенний досьвід! Веде він нераз чоловіка по дорозі тяжкій, як на Голгофту, але хоронить чоловіка перед розчарованем таким, що его чоловік не міг би перетерпіти.

Який то скарб та Зося! Який то ангел добрий! Кілько там серця в тім чудовім тілі! І подумати, що найде ся такий чоловік... Та красше про се й не думати.

Гусаковский пішов пошукати Розпшицкого. Довше ту оставатись не мав сили; мимо досьвіду свого, що як вірний дух не покидав его ні на хвилинку, чув, що душа его хилить ся на всі сторони і може зломити ся.

Найшов приятеля в буфеті:

— Я вже йду — сказав ему голосом мягким, майже плаксивим — завтра, знаєш, бюро... я вже казав... витолкуй мене перед панями.

VIII.

Однак мав Гусаковский — хвилі, коли покуси нападали его хмарою, такою тяжкою, як саранча, і тоді перед нею даремно боронив ся всіми хитроцами розуму, даремно добував з себе всю силу волі. Хмара окружала его, заливала, стискала тим грізнійше, чим сильнійше з нею боров ся, аж поки не схилив голови і не впав на дусі.

Скоро лиш піддав ся, колисали его любі духи і пестили мріями, солодкими як мід, а зрадливими, як отруя. З якихсь голубих висот сходила до него Зося що раз низше, що раз низше з усьміхом, повним безмежної доброти, з білими рученятами простягненими, мов до відбираня поцілуїв. І пливе она собі по просторах у своїх балевих тюлях рожевих, цвитучих повоями, до него, до него... Він утікає, хова ся... годі... она стає перед ним, перед самим ним очи в очи, підносить сама свої рученята до его уст і шепче тихо: „Цілуйте, пане Гусаковский, бо то ваше"...

То знов бачить Зосю в білій сукни; она така поважна, а очи до землі спустила... Гусаковский веде єі кудись під руку... людских голов довкола тьма. „Що се? що се?" — питають ся люди. „То слюб пана Гусаковского"— відповідає дехто. А люди хором гудуть: „Якаж гарна панна молода! То найщасливійший чоловік на сьвіті!" А якийсь голосок відзиває ся: „Як ему добре у фраку!"

То знов якась саля велика, сильно осьвітлена, являє ся ему перед очима.... Зосі там не бачить, лише товпу людий, що тиснуть ся до него, кождий з простягненою рукою, кождий з бажанем на устах.... Цілують ся і обнимають ся в кутку мама Гусаковска з мамою Бальскою.... Свояк Ясьо кричить ґрімким голосом; „Прошу панства! мазур!" В углі салі оркестра строїть інструменти, а флетист, хитрий музикант з рудою борідкою, каже: „Тілько жваво! остро! від уха! Пан Гусаковский дасть на пиво десятку!" Дві скрипки і бас підносять до гори здивовані голови. „Що? десятку? Не може бути!" А флетист, хитрий музикант з рудою борідкою, глипає нишком хитрими очима

аж ніяково о тім згадувати. Дня 6 мая відбували ся в Себечові „музики" призволені урядом громадским. На тих „музиках" зібрало ся до 40 хлопців і до 60 дівчат. Музики були гучні і веселі, бо ледви пять шиб осталось не побитих. Забава тревала до десятої години. По десятій стали люди розходити ся, але кільканайцять хлопців з дівчатами остали ся та сиділи ще до другої або до третої години в ночи а відтак стали блукати ся в ночи по селу. Подумайте-ж собі, як то погано! Коби то ще хлопці, а то дівчата сидять до пізної ночи в коршмі, а відтак ще волочать ся по селу! Чи то честно, чи морально? Чи то не губить кождого поодинокого чоловіка, кожду родину а відтак і цілий нарід?! — Наш дописуватель подав навіть імена тих дівчат, що не соромились волочити ся так до пізна в ночи по селу, але ми їх поки що не подаємо, в надії, що они опамятають ся і більше не стягнуть на себе такого сорому. Але повторимо за нашим дописувателем дуже розумні єго слова: „Ото-ж прошу, честні господарі, читайте і уважайте, щоби й з вашими дітьми так не стало ся, як в Себечеві!" Від себе додамо ще, що лиш тогди може якомусь народови стати добре, коли молодіж єго буде добре виховувати ся, коли з неї вийдуть честні, розумні і тверезі господарі і господині. А яка-ж то буде господиня, яка жінка і матір з такої дівчини, що сидить поза північ в коршмі на музиках та волочить ся по селу?...

А ось ще одна причина злого в нашім народі. Зле буває длятого, що ми самі для своїх за мало вирозумілі, за мало щирі. Мабуть ніхто так не скорий до процесу, як Русин, ніхто не веде завзятійших процесів, як Русин з Русином, хоч не раз піде лиш о малу річ, о дрібницю. Чому не залагодити спору між собою самими, так, щоби, як то кажуть, і вовк був ситий і коза ціла? Правда, у нас кажуть: „Любім ся як братя, а рахуймо ся, як жиди"; але ми скажемо: кому як кому, а нам Русинам треба любити ся як братям і рахувати ся як братям! Нехай молодший брат не жалує ся на старшого, як ось в сім випадку. Із Стиняви вижної повіта стрийского пише нам п. Іван Скрипець, тамошний господар:

Дня 22 жовтня м. р. пропали мої коні з кошари і я не знав, де ділп ся. Я шукав їх з цілою своєю челядию цілий день. Аж другого дня пішов я за границю довголуцку, а надибавши там пастухів, спитав їх, чи не бачили моїх коний, та від них аж довідав ся, що коні загнані в дворі довголуцкім. Прийшов я до двора, а пан дідич каже: Дай 20 зр., то випущу коні. Чи-ж може бути такий чоловік на сьвіті, котрий би хотів скривдити свого брата і не заплатив шкоди, коли єго худоба зробила? Але-ж бо там не було ніякої шкоди, бо коні зайшли на пасовиско, де пасуть ся двірскі кози і вівці! Я пішов до Стрия і подав просьбу до Староства, а п. староста каже, щоби я заніс застав, най випустять коні і най введуть таксаторів і нехай відтак заплачу шкоду, яку они отаксують. Я кожух заніс, але двір й до нині таксаторів не спровадив. Я довідав ся відтак, що то мій сусід із злости до мене вигнав мої коні. Запізвав я свого сусіда до суду карного в Сколім. Завізваня мені не доручено і аж жандарм привів мене на той термін — як злодія. Там казали мені підписати ся, а коли я сказав, що не знаю на що, а п. судия сказав тогди до писаря: „Пишіть, що не знає, на що підписати ся". І так моя справа упала, а чому?— бо я темний чоловік і не знаю, куди повернути ся. Нарадили мені, щоби зробити баґательку за кожух і сірак, котрі вартували що найменше 18 зр. Зробив я баґательку, але й на тій ще мені присудили заплатити до мого кожуха 1 зр. 54 кр. і так вийшов я на процесі з Русином, патріотом!"

Яка-ж із сего жалю п. Скрипця наука? Насамперед та, що всякі процеси людий лиш руйнують. Ліпше залагоджувати всякі спори по доброму. Процеси може найбільше зруйнували наших господарів. П. Скрипець зле думає, що на пасовиску не можна шкоди зробити; і там може бути шкода. Але не добре також поступив собі двір, коли зробив так, як пише п. Скрипець і не велів отаксувати шкоди. Найліпше було то зараз зробити і по щирости та по братному залагодити справу а не допускати до того, щоби Русин з Русином тягали ся аж по судах. Справу з сусідом вже не знаємо як осудити, бо преці п. Скрипець, як видко, чоловік письменний, міг преці прочитати протокол і знати на що підписує ся. Инша річ, чому єму не доручено завізваня — сего треба би аж доходити. Із сего нехай тепер беруть собі наші люди науку: Нехай Русин против Русина поступає як брат, хоч би той єму і шкоду робив, а нехай не допускає аж до того, щоби той брат мусів аж брати ся до процесу. Але нехайже й ніхто не пускає ся легкодушно до процесу; нехай насамперед ужие всіх можливих добрих способів, а коли вже нічого не помагає, нехай аж тогди приступає, але розумно до процесу.

Перегляд політичний.

В дальшій дискусії над буджетом Міністерства справедливости дня 23 с. м., п. Кронаветер говорив о острім обходженю з робітниками, на що наводив факти; між иншим факт з Товмача, де три особи держано невинно кілька місяців у вязниці. Міністер прирік розслідити сей факт у Товмачи. П. Герольд доказував, будьто-би в Австрії не було независимого судівництва. Вкінци ухвалено буджет Міністерства справедливости.

Wiener Zeitung подає обвіщене поліції віденьской, котра запевнює безкарність всім особам, обдуреним шайкою фальшівників банкнотів, Шапірою і иншими. (О тім писали ми недавно). Інтересовані нехай зголосять ся у судї слідчого, або у властий дебудь. Іде о докладне відкрите маніпуляцій тих обманців. Жертви походять переважно з Галичини.

Kölner Ztg. доносить, що в Росиї мали викрити заговор на житє царя. В літі заговорці мали висадити в воздух кватиру царя. Вже навіть підкопали ся далеко. Богато урядників зелізниці Витебско-Орельской увязнено. Між увязненими має бути також і син Побідоносцева.

Новинки.

Львів дня 24 мая.

— **Руско-народний театр** перед виїздом на представленя підчас вистави у Львові, дасть, почавши від 6 червня с. р., в сали театральній товариства імени Монюшка в Станїславові кільканацять представлень переважно нових штук — драм, комедий і оперетоκ. Руска публика Станїславова і околиці буде мати нагоду видїти старанно на виставу підготовлені і вибрані штуки та не занехає з тої нагоди як найбільше користати.

і повтаряє: „Я вам кажу: дасть десятку і вже!.."

І з того сьвіта треба вертати на землю, де дійстність, котра не любить, щоби їй спроневірювали ся, зачаює ся на зрадників, так як на жертви засїдає опришок при шляху з довбнею в руках.

Дістати такою довбнею по голові — то не роскіш. Тому то Гусаковский стереже ся того, мов огню, і тілько часом хмара, повна покус і мрій, може єго звалити, тай то не на довгий час.... Звичайно тоді, коли сам один сидить вечером при своїм бюрку....

Перед людьми є лиш троха сумний і неохочий до розмови, а перед Зосею — мов середновічний лицар, закутий в сталь від волося аж до пят. Не зрадить ся сам, того він певний, ані не дасть ся обдурити мріям, — того він ще певнійший.

Памятає дуже добре, що й Казя була з ним щира і розповідала єму все, навіть кожде слово любовне своїх поклонників. Не забув він, що і Фльорця дивила ся єму в очи з довірєм і по приятельски стискала єму руки.... А він тоді, дурень, небувалий в сьвіті, толкував то собі, як сам хотів....

Нині.... вміє він вже відчитувати ті знаки так, як вправний лінґвіст гієроґліфи, і вміє перетолкувати докладно і правдиво, що они значать.... О! житє навчило єго сего, сказало єму, як треба знимати сю поверхню житя, гладоньку, ткану з милих слів, зичливих усьміхів, приязних стисків рук.... і як треба глядати правди і дійстности там — глубше.... Вміти так читати — то правдива штука житя.... А коли ще чоловік зможе вдержати ся на реальнім становищи супротив любих слів, виходячих з таких уст, як устонька Зосї, і супротив таких приязних усьміхів, від яких би неодин і бувалий чоловік згубив голову, — то се мабуть більше, ніж штука житя, то вже.... найбільший артизм житя.... Гусаковский дуже рад би прикрасити собі чоло вінком.... але не вкладає єго лиш длятого, що у нїм зросла велика скромність — також досьвід навчив єго того — і він чує, що се не дало би вже ніякого вдоволеня єго гордости.

О! Гусаковский вміє тепер відчитувати гієроґліфи людских поступків, навіть такі помотані, які побачив одного дня в марті на іменини мами Гусаковскої. Того дня раненько задзвонила Зося до дверий і в дарунку для мами Гусаковскої принесла сервету, величаву, тяжку сервету білу, вязану з колїсцят прозорих і павуків, ще більше прозорих, роботу тих біленьких, гарненьких, добрих рученят, що працювали над тим кілька місяців....

Мама Гусаковска була глубоко зворушена... Дві сльози розжалоблення впали з єї очий на ту білу сервету.

— Ходи-но! ходи-но! подиви ся! — кликала она сина, котрий не спішив ся вийти зі своєї комнати.

Отже то для мами Гусаковскої посьвятила она тілько думок, тілько праці, тілько колїсцят і тілько павуків! О, золота, дорога ангельска істота! Вся душа єго розпливає ся в солодкім розжалобленю і він рад би вже не то рученята, але й ніженьки Зосї цїлувати за то одно, що у неї так богато серця, доброти, памяти....

Даремно жде Зося на слівце похвали за свою трудну сервету.

Гусаковский не може промовити анї слова. Переповнена душа єго шукає, чим би можна їй відплатити ся, відвдячити ся за ту доброту, за ту память.... І приходить єму на думку дати їй самого себе, своє серце і житє. Однак сейчас приходить до памяти і попросту соромить ся того поставленя себе марного коло такого скарбу, як Зося.

І коли мама Гусаковска запрошує:

— Прийди, Зосю, до нас нині вечером....

Він хапає капелюх і каже невиразним голосом:

— Мені вже пора.... до бюра....

І вибігає.

Вечером урядила мама Гусаковска гостину. Поставила печеного заяця з компотом, торт з буквою свого імени, а від сина дарунок: овочі на тарелях і вино у фляшках, мохом поросли.... Мають за що купувати.... Пять осіб засїло до вечері: господиня і єї дві приятельки, записані в однім братстві, Гусаковский і Зося.

Вже при столї розпадає ся розмова на дві части; старші дами балакають собі про одно; Гусаковский з Зосею про друге. По вечері ділить ся й ціле товариство в природний спосіб: старші пані заняли один куток, а молоді сїли собі в другім кутку. Старі матрони балакають о тім, в котрім костелї грають найгарнійше орґани і котрий сьвященик каже найлучші проповіди, розмова йде гладенько, язики покочуть ся без утоми. А молоді як би не могли найти собі пригожого предмету до розмови, то поговорять хвилину, то замовкнуть на хвилину.... мов би їм хто роти завязав....

Мама Гусаковска показує старим матронам свою величаву сервету, ткану з прозорих колїсцят і ще більше прозорих павуків. Старі матрони оглядають єї очима, що розуміють ся на тім.... Мама Гусаковска щось шепоче їм тихенько.... Они слухають, а цікавість аж блестить їм в сїрих очах. Потім ті сїрі очи звертають в куток, де усїли молоді.

....Саме тепер они мовчать. Гусаковский

— **Загальні збори** товариства „Руских женщин" в Станїславові відбудуть ся в четвер 31 мая о г. 3 з полудня в комнатах Рускої Бесїди в Ринку ч. 30. Виділ товариства запрошує на збори всїх членів і прихильників своїх, а окремих запросин не посилає. Станїславів 22 мая 1894. *З. Бучиньска. О. Зарицка.*

— **Для челядників ремісничих.** Виділ краєвий розписав конкурс на льосоване чотирох премій з фундациї бл. п. Викентия Лодия Попиньского, призначених для челядників ремісничих. В сїм роцї буде виносити перша премія 840 зр. друга 700 зр., трета 560 зр., четверта 420 зр. До льосованя будуть допущені ті челядники, що родили ся в Галичинї, суть католицкого віроісповіданя, вивчили ся якогось ремесла і мають уздібнене та правну кваліфікацию до самостійного веденя ремесла, однако за-для недостачі фондів не можуть его самостійно вести. Челядники, що хотять взяти участь в льосованю, мають до дня 5 липня внести дотичні просьби до Виділу краєвого, з поданем доказів, що мають услівя означені конкурсом.

— **Вдові по пок. о. Ардані,** котрого убив Ж. Гошовский, дарував граф Конарский з Горохович тисяч зр. Поголоска, що родина Гошовского мала дати п. Ардановій 15.000 зр. відшкодованя, не має найменчої підстави.

— **Погорільці Нового Санча** одержали такі суми від товариств асекурацийних: Від австрийского товариства „Фенікс" 150.000 зр., від тов. „Дунай" 30.908 зр., від „Фонсиер" 30.900 зр., від „Реуніонс" 2.900 зр. Товариство краківске покінчило вже ліквідацию і виплатило відшкодованя на місци в Новім Санчи, по відтрученю задатків, побраних в першій хвили по пожарі. Загальна квота шкід, які має се товариство виплатити, не перевисшить суми 300.000 зр.

— **Проба зелїзниці електричної у Львові** відбуває ся тепер що дня. Зелїзниця та вибудована фірмою Сіменс і Гальске, є системи американьского інжинера Спрага, о горішнім веденю току. Довжина цїлого шляху виносить 5.650 метрів. Току, потрібного до руху, достарає центральна стация, поставлена коло ставу Пелчиньского. У фабрицї уставлені два рурові кітли. Вода кернична, непридитна до кітлів, чистить ся насамперед в устроенії до сего стациї. В будинку машиновім поміщені дві парові машини, кожда о силї 250 коний. Обі получені безпосередно з машинами „дінамо" системи Сіменс і Гальске. Ток, який там витворює ся, о напруженю 500 Вольт, ведений осібними проводами до кождої з пятьох секций зелїзниці. Ваґонів має зелїзниця доси 16; всї виготовлені в фабрицї Сіменса і Гальского. Ваґони порушають ся в той спосіб, що ток, який переходить дротами, розтягненими по над ваґонами, дістає ся при помочи зелїзного патика на ваґоні до машини „дінамо", уміщеної в возї і обертає єї, а з відси переносить ся рух посредством ланцухів на колеса. Кождий ваґон, освічений пятьма лямпами електричними. Найбільша скорість поїздів виносить 15 кільометрів на годину. — Цїна їзди з двірця зелїзничого на площу вистави буде виносити І. клясою 16 кр., II. клясою 12 кр. Стация коло віденьскої каварнї буде становити середну точку, з відки в одну і другу сторону буде оплачувати ся половину сеї належитости. Шлях з двірця зелїзничого до парку Стрийского буде відданий до публичного ужитку 29 мая, а дальше продовжене до площі вистави дня 5 червня. Шлях до кладовища Личаківского буде викінчений в серпни с. р.

— **Зловили в Кракові** славного розбишаку, злодія і убийника Григория Хому або Хомика, що в р. 1881 на Хорущинї у Львові вимордував родину шинкарів Коркесів та допустив ся ще богато иньших проступків. Хома родом зі Львова, має тепер 34 роки. Лице голив собі старанно і характеризував его на ріжні способи. Тому й міг скривати ся так довгий час. Его відвезли до Львова і ту відбуде ся розправа карна.

— **Вибух бочки.** Дня 22 с. м. пополудни в Кракові на двірци склала ся незвичайна пригода. До магазинів прийшли два вояки з кількома вязнями, щоби забрати якісь річи. Они станули собі коло трех порожних бочок зі спіритусу. Ті бочки, лежали вже там від довшого часу. По хвили роздав ся гук, мов з армати, бо одна бочка вибухла і зранила пятьох з тих вояків і вязнів. Два студенти медицини, що були на двірци, оглянули на борзї ті рани, досить легкі, і перевязали їх. Котрийсь з вояків потер сїрник о бочку, щоби закурити папіроса і через те дав причину до вибуху. Ранених відвезено до шпиталю.

— **Нова теория сну.** Недавно вийшла нїмецка брошура дра Розенбавма п. з. Чому мусимо спати? Автор гадає, що розкладові продукти субстанциї нервової, які творять ся в наслідок дїяльности органічної, входять до крови і спроваджують сон і в тім часї поволи опускають наш орґанізм. Видалені продукти з нервової субстанциї заступлені водою; чим більше води в мозку, тим глубший сон. Коли асіміляция нових частин мозкових довершена, сон перериває ся. Розважуючи річ з тої точки, люди, котрих тїло може помістити більше води, сплять лїпше від иньших. Мозок дитинячий має дуже богато води і длятого дїти сплять довше як люде зрілї; коли вогкий воздух, находить на нас велика сонність. Вплив води на нерви доказали Шіф і Гарлес.

— **Незвичайна небезпечність.** Урядникам монетарнї в Філядельфії наказано перечислити два міліони самих срібних долярів, що були сховані в мішках в одній пивници. Коли отворили пивницю, побачили що мішки погнили і розпадали ся сейчас, як лиш їх почали піднимати Коли один урядник виліз на ту гору долярів, цїлий ряд мішків пук і доляри почали розсувати ся так скоро, що урядники ледви втїкли з пивницї з житем. А цїлий дім аж затряс ся від того руху долярів.

— **Електричний обід.** „Досьвідний клюб Франкліна" в Новім Йорку в 1. роковини свого заснованя давав обід для своїх членів. Саля була, розуміє ся, осьвітлена електрично. Страви привозила на стіл маленька зелїзниця електрична, а декотрі страви були варені електрикою. На кінци стола стояв автомат, представляючий Веніяміна Франкліна, котрий витав гостий фоноґрафічно, а підчас обіду мав знамениту промову. В сусїдній комнатї грав інструмент музичний, що був виставлений на парискій виставі; в него при помочи фоноґрафу насьпівали і награли перше, а він повтаряв все те як найдокладнїйше. По обідї на стіл посипались цьвіти. Они мали металеві кінці і підчас обіду були магнетом придержувані під стелею, а по обідї перервано ток маґнету і цьвіти посипались на стіл. Коли гості вставали зза стола, фоноґраф заграв триюмфальний марш, що его перший раз грали на виставі в Чікаґо. Що подумав би собі наш селянин з якогось села, дошками забитого, коли би він був на такім обідї? Чи повірив би, що се не чари, тілько людска штука?

ТЕЛЕҐРАМИ.

Берлин 24 мая. Ходить поголоска, що в лїтї король сербский Александер відвідає султана.

Білгород 24 мая. В цїлій Сербії арештують богато радикалів. В Росиї після запевненя урядової ґазети на пригоди в Сербії дивлять ся, як на чисто домашну справу.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволичиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9 36	—
Підволочиск	2 48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2 34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниц-державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) уділяє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зізвалають, можна тамже засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

сидить, мов якийсь надутий, мов би гордий, неприступний такий, а Зося мов би хотїла покорою зломити ту гордість і перебити ту неприступність.... Білі рученята зложила і сперла на колїнї; чоло, якоюсь видко журбою замрачене, похилила....

Старі матрони перекидають ся поглядами незначно, мов би казали собі: „Е-е? справдї?... мабуть нї!" Потім тихенько балакають знов щось з мамою Гусаковскою, а мама Гусаковска притакує їм головою і так енергічно махає рукою, що ті сумнїви в сїрих очах зовсїм пропадають.

Потім мама Гусаковска наповняє їх чарки золотим вином, одна зі старих матрон каже щось потихеньку зі збиточним усьміхом на зівялих устах, відтак всї усьміхають ся мило, торкають ся чарками і мов на команду споглядають разом в сторону кутка, де сидить Гусаковский з Зосею. Але они знов мовчать; він, як завсїгди, такий неприступний, а она, як завсїгди, якась така сумна....

Мама Гусаковска махає з маловаженем рукою на міни старих матрон, котрі знов споглядають з якимсь сумнївом. „Е-е! е-е! — немов каже та рука єї — хто би там зважав на примхи? В тім вїцї...." Старі матрони, пересьвідчені, мачають губи в винї, а мама Гусаковска щедрою нинї рукою отвирає знов нову фляшку....

Пізним вечером, коли вже гості вийшли з хати Гусаковских, коли вже запопадна рука господинї спрятала зі стола слїди такої богатої гостини, мама Гусаковска запукала до дверий комнати свого сина.

— Спиш уже?

— Нї ще!

Она увійшла. Він сидів при бюрку, з чолом спертим на долони.

— Слухайно, — каже — треба би вже раз справдї о тім подумати.

— О чім?

— О чім! о чім! — повторила гнївно — с сьвятим Мартином! Нїби то ти не знаєш. Ждеш хиба, поки хто не схопить тобі єї зпід носа?

— Кого, мамо?

— Ну, кого-ж би? Зосю!

Говорила дальше. Але Гусаковский, все такий спокійний і такий послушний, сим разом гримнув сильно пястуком в бюрко і крикнув грімко:

— Дайте-ж менї, мамо, з тим спокій! Чи ви завзяли ся, менї житє затроювати!

Лице єму викривило ся з якогось болю.

Мама Гусаковска дивила ся на него остовпілими очима: Не могла собі витолкувати сего гнїву. Она єму затроює житє? Атже.... Однак она зрозуміла, що мусить его щось дуже болїти, скоро влюбив ся — перший раз в житю.

І она також перший раз в житю пошанувала се его роздратоване. Не відозвала ся анї словом, лише, коли він відвернув голову і підпер єї пястуками, нишком висунула ся з комнати.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

ВІДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІЇ

поручає

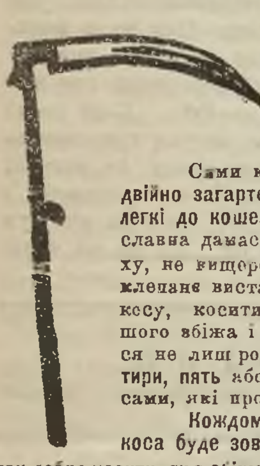
найновійше патентоване начинє кухонне з вні ґальванічно нікльоване, у внутрі повлечене чистою і дуже тревалою емалією.

До набутя у Івана Шумана у Львові

площа Бернардиньска і у всїх більших торговлях заліза.

Л. І. Патрах в Стрию

в Галичині

Коси з маркою сїчкарня

з англійскої срібної стали (Silver-Steel)

Сами косами надзвичайно легко косити. Они подвійно загартовані ріжуть остро, остають ся довго острими, легкі до кошеня і такі гнучкі, як найлучша, на весь сьвіт славна дамасценска сталь. Они перетинають залізну бляху, не вищербуючи ся і лиш дуже мало вищать ся. Одно клепане вистарчує на кілька днів. А виостривши раз таку косу, косити можна нею 120 до 150 кроків і найгустійшого збіжа і найтвердшої гірскої трави, чим ощадить ся не лиш робочий час, но і плата за кошене, і то о чотири, пять або шість разів в порівнаню з звичайними косами, які продають ся торговцями.

Кождому, хто купить мою косу, заручаю, що кожда коса буде зовсїм така, як тут описано. Єсли коса не буде так добре косити, як я обіцюю, то в противнім разї перемінюю косу 5—6 р.

Мої коси суть так за широкі, які потрібні в нашім краю і так за довгі, яких хто потребує, і то по слїдуючій цїнї.

Довг. ціл к.	62	65	70	75	80	85	90	95	100	105	110	115 цтм.
Цїна 1 кос.	1·00	1·05	1·10	1·20	1·30	1·40	1·50	1·60	1·70	1·80	1·90	2·00 кр.
На 5 клґ. іде	14	13	11	10	9	8	8	7	6	6	5	5 кос

Мармуровий камінь до остреня коси.

Довгота стм.	18	21	22	25	в кінци звичайні бруски мармор.
Цїна за штуку кр.	30	35	38	40	16 кр.

Бабка з молотком 1 злр. 20 кр.

Посилка найблившою почтою лише за готівку або посліплатою.

Осторога перед фалшівниками. Правдиві Патраха коси суть лише тоті, котрі мають марку охоронну сїчкарня (докладну після повисшого взірця) як також вибиту фірму L. J. Patrach.

При замовленю найменше 10 кіс приймає на себе половину посилки, а при 20 кіс цїлу. 29

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує і спродає

всякі ефекти і монети

по курсї деннім найдокладнійшім, не числячи жадної провізиї

Яко добру і певну льокацію поручає:

4½% листи гіпотечні
5% листи гіпотечні преміовані
5% листи гіпотечні без премиї
4½% листи Тов. кредитового земс.
4½% листи Банку краєвого
4½% пожичку краєву галицку

4% пожичку пропінаційну галицку
5% „ „ буковиньску
4½% пожичку угорскої желїзної дороги державної
4½% пожичку пропінаційну угорску

4% угорскі Облигациї индемнїзаційні,

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купує і продає

по цінах найкористнійших.

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цінні, як також купони за готівку, без всїлякої провізиї, а противно замісцев лишень за відтрученєм коштів.

До ефектів, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 40

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненєм. — Збірники на воду. — Комплетні уродженя купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як такжя рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.